

DÉ GRAAF VAN BEERVELDE

Graaf Renaud de Kerchove de Denterghem met een heerlijk geurend takje van zijn lievelingsboom, de balsempopulier.

Tekst en foto's: Ivo Pauwels

Tweemaal per jaar organiseert graaf Renaud de Kerchove de Denterghem sinds twee decennia in het Park van Beervelde een tuinbeurs die al snel uitgroeide tot dé ontmoetingsplaats voor tuinierend Vlaanderen. Kwekers vonden er een vaste stek, exposanten brachten laarzen, tuingerei, unieke kabouters, kassen en zelfs duiventorens voor het voetlicht. Beervelde groeide. De Tuindagen van Beervelde trekken naast dagjesmensen vooral een trouw kennispubliek aan. En voor tal van kwekers en andere exposanten is hun aanwezigheid in Beervelde het voornaamste uithangbord.

En dat laatste speelt in het hoofd van de graaf van Beervelde. “Ik ben het aan de exposanten verplicht door te gaan, pers naar hier te halen, het park minutieus te onderhouden, de ruimte te scheppen, weiden voor parkings te voorzien en alles in het werk te stellen om in mei en oktober van het park en het koetshuis weer een ideaal kader voor de Tuindagen te maken. Want al vinden de pers en ik Beervelde belangrijk als ontmoetingsplaats, wil elke exposant een meer dan redelijke omzet draaien. En gelijk hebben ze.”

De kar trekken

“Beervelde heeft echt wel troeven: het grote romantische park met zijn brede open plekken, het koetshuis waar boekenstands en tentoonstellingen een droge plek vinden, de ommuurde binnentuin, de wandelwegen langs de vijver en het bos vol stinzenplanten is een aangenaam kader. Een niet te onderschatten voordeel zijn de snelweg in de buurt, de weiden langs de weg die parkeergelegenheid bieden aan duizenden automobilisten.”

Ik herinner me een beeld: graaf Renaud de Kerchove, vermoeid, gedreven, zich verontschuldiging voor de spatten modder op zijn gezicht. Zijn trui, zijn hoed, zijn broek slijknat. In een

hondenweer reden auto's vast op de parking en wie duwde en wrikte en wrong, bond touwen aan trekhaken en trok letterlijk de kar? Juist ja, meneer Renaud, zoals zijn administratief personeel en zijn tuinmannen hem noemen. Toen ik hem eraan herinnerde zei hij starend door het raam: “Ik doe niets liever”. En even later: “Het is heerlijk zoveel volk door het park te zien flaneren. Het onderhoud van het park en de gebouwen is zwaar, maar het enthousiasme van de tuinmannen, Patrick en Jos, die geen elzenzaailing over het hoofd zien, de gazons herstellen en het park telkens weer doen opbloeien in alle betekenissen van het woord is haast legendarisch. Ook voor hen is het grote aantal bezoekers een stimulans.”

Een zwerfjongen die thuis komt

Renaud de Kerchove de Denterghem verbergt zijn gezicht in zijn handen wanneer ik hem naar zijn wortels vraag. Dan lijkt het of hij zich even afsluit in een eigen denkwereld, waarin herinneringen bloeien als tere sneeuwkllokjes. “Ik ben in Parijs geboren. Mijn vader Charles was diplomaat. Ik was nauwelijks twee toen hij naar Brazilië werd gedetacheerd. Moeder, mijn twee broers en ik gingen mee. Zo trokken we in onze jonge jaren van post tot post om uiteindelijk in Brussel terecht te komen. Brussel was de biotoop waar we grote jongens en volwassen mannen werden. Mijn oudste broer André maakt een briljante carrière in de banksector en is nu voorzitter van de Gentse Floraliën, mijn jongere broer Henri trok naar Zuid-Amerika en maakte fortuin in soja en ik kwam bij het Ministerie van Volksgezondheid en Leefmilieu terecht. Heel af en toe kwamen mijn broers en ik in Beervelde. Een buitenverblijf waarvan vader vond dat het veel te ver op de buiten lag en weinig interessant was. Moeder kwam hier nooit.”

Met één vinger tekent Renaud een cirkel op het tafelblad als runetekens die hem bij de les houden.

“En dan, halfweg de jaren 80, rijpte bij mij het idee naar Beervelde te trekken. Mij had het park altijd aangesproken. Ik was de maffe burelen moe. Vooral vader was ontzet. Carrière maak je in Brussel. Jij gaat je begraven in Beervelde. Voor vader hield de wereld op aan de grenzen van de grootsteden. Mijn broers steunden me. Sindsdien bewaar ik het familiedomein. Niet voor mijn nageslacht, want ik heb geen kinderen, maar voor het hunne. En toen we hier woonden wou ik het mooie park een bestemming geven. Ik hoorde van de beurs in Courson, ging er heen en besloot hier iets soortgelijks te organiseren. We zullen nooit het niveau en de uitstraling van Courson bezitten, maar het is hier op zijn minst even vriendelijk én de planten zijn hier een stuk goedkoper. We verslaan ze dus toch op één punt.”

Tientallen keren wandelde ik met Renaud door het park, keudelde over talrijke onderwerpen, deed suggesties en hoorde de spanningen van de Tuindagen en het privé-leven van Renaud, dat ongewild turbulent leek. “Ik ben solitair, zelfs wat asociaal, maar alleen kan ik niet zijn” geeft hij oprecht toe.

Renaud is Renaud, openhartig, verstrooid zoals een leptosome geleerde dat kan zijn. Hij heeft iets van het prototype van een graaf. Als hij zichzelf zou mogen en kunnen spelen was hij een hoofdpersonage uit een romantische film die zich op een oud kasteel afspeelt.

“Vooral in het voorjaar is het park mooi,” zegt hij wanneer we over de ijzeren brug wandelen naar de hoge bomen. Hij neuriet een populair deuntje en ik ben in gedachten verzonken. “Elk jaar scheuren Patrick en Jos duizenden sneeuwkllokjes, zoals de Britten in the green, wanneer ze in blad staan. Daarom zijn ze zo talrijk. Weet je wat mijn favoriete plant is? Degene die nu bloeit op dit moment en morgen degene die morgen staat te bloeien. De late prunusses, de stinzenplanten die zich rustig maar vastberaden op eigen kracht vermeerderen. Ik heb bloemen nodig. Ik ben wispelturig.” Maar zonnig, antwoord ik.

“Allerminst”, zegt Renaud. “Er zit in mijn genen een weemoed, een pessimisme. Ik heb mensen nodig die zonnig zijn. Al heb ik mijn negatieve gevoelens voor een groot deel afgeleerd. Het is als stoppen met roken. Er zijn geen trucs voor. Je moet het gewoon volhouden niet pessimistisch te zijn. En dus trek ik me op aan mensen en bloemen, aan de geuren in het park.”

De balsem van de populier

“Hé,” zegt hij met een brede glimlach onder zijn ogen die me voor het eerst diep melancholisch lijken. “Ik heb een favoriete boom.”

Het klinkt als een juichkreet.

“De balsampopulier. Maandenlang geurt hij. Hij wordt veel te weinig aangeplant.”

En hij stevent de villa voorbij, langs de dikke esdoorns naar de rand van het koetshuis. “Ruik jij hem al? Ginder staat hij.” Ik zie een ranke boom, niet echt oud, in de fleur van zijn bestaan. Renaud plukt een twijg en ruikt. Hij geeft er ook een aan mij. Weer zie ik die gedrevenheid, dat enthousiasme, maar ook die vreemde mengeling van teergevoeligheid en vastberadenheid, van verstrooidheid, dromerigheid en werklust.

Op zijn bureau tekent Renaud weer runetekens op het tafelblad.

*“Rust vind ik bij
mijn vrouw Valérie.”*

Hij kijkt weer in een eindeloze verte. “Maar mijn sociale wereld dat zijn de exposanten. Mijn wereld is Beervelde.” 🌿

De tuindagen van Beervelde

De Tuindagen van Beervelde hebben elk halfjaar plaats in het park van Beervelde in de buurt van Gent (Afrif 11 van de E17) gedurende het tweede weekend van mei en het tweede weekend van oktober, telkens van vrijdag tot en met zondag. In oktober 2009 zijn ze aan hun 42ste editie toe.

Info: www.parkvanbeervelde.be

